

сигурно. И поради неадекватно уредно-циркун-
тажене на триволне си, аз, много да каже,
еми тоякова бедност, колкото никой не се
е приетвало. Визувано ми се е и дребни да
вирдане, нав-себе не давам с рога и опаш-
ки — мога сү пунисе, а нити, ^{собствено да} ~~никога~~
каже, нито като мислеше.

— Търж — помага Калашникови.

— Въ разнишми мисла. Нима да-
лего да ходиш, минаваш година, не би
^{тротвало} ~~никога~~ бринеи поцели да ги поменуваш,
срещиш го аз еи нити на, капризми
при саияу дторъ. Омиваха аз еи нити,
помиш, за Полемико, ^{ор} марка да бокси-
пирам. Извнрето е, капризми, не издта
на лекс файтони, сг конс и друшмбачу
принадлежности, на оствит мова и го сов-
ниг ишаг и бринеи макива, на не върв
на се отивдане, нито да не ми се из-
прети не идни... ^{вистаки} Малко ми сү неграми
макиови? Смигам аз до Замеска
~~срещна~~ доминка, да беге нити промиша,
порван аз емидан и изведнаг,
пованканана, паван и пикон върви.
Косми чри, он чри и целомо му и
це камо те и ор дми погерабев...
Присрдива кми коку и го кванда не —
право за дтени поводи: сри! Видна
коку, погид моба и мем, сиди моба
осрови поводи и бег много да му мисли:
„ни кде отиваш?“ А ни сам се дв —
бим, онит му омива... Аз ни, си
мисли аз, мупомо ведни!“ Омиваш,